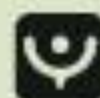

ZAHVALJEVANJE, SLAVLJENJE in ČAŠČENJE

Derek PRINCE

Derek Prince:

Zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje

Molitev še zdaleč ni zgolj naslavljanje prošenj na Boga. Toda zaradi pomanjkljivega razumevanja se veliko kristjanov omeji samo na ta vidik, s tem pa so prikrajšani za marsikaj. Celovita molitev, ki je vseč Bogu, namreč ni samo en glasbeni inštrument, ampak ves orkester. Ta knjiga na podlagi jasnih napotkov Svetega pisma obravnava tri bistvene, a premalo uporabljene molitvene inštrumente: zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje Boga. Derek Prince nam v tej knjižici pojasni, da je Bog določil pogoje, kako se mu lahko približamo – pravilno naravnost našega srca. Ti pogoji niso samo teorija, ampak so načela, s katerimi bomo, če jih bomo uporabljali, zelo izboljšali svoj odnos z Bogom, hkrati pa nam bodo omogočila, da se mu bomo bolj približali in spoznali Njegovo dobroto.

Originally published in English under the title:
Thanksgiving, Praise and Worship
Copyright © 1991 by Derek Prince Ministries – International.
All rights reserved.

Slovenian translation published by permission.
Copyright © 2007 Derek Prince Ministries – International,
P.O. Box 319501, Charlotte, North Carolina, 28219-9501, USA.

Slovenska izdaja:

ZAHVALJEVANJE, SLAVLJENJE IN ČAŠČENJE

Prva izdaja 2007, razširjena e-izdaja 2013

Založila in izdala: Založba Karis

www.ekaris.net

 KARIS

Vse pravice pridržane. Brez pisnega dovoljenja založnika nobenega dela te knjige ni dovoljeno na kakršen koli način reproducirati, kopirati ali kako drugače razširjati. Ta prepoved velja tako za mehanske kot tudi za elektronske oblike reprodukcije (fotokopiranje, snemanje ali prepisovanje na kakršen koli pomnilniški medij).

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-532.2(0.034.2)

PRINCE, Derek
Zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje [Elektronski vir] / Derek Prince ; [prevod Irena Jerman-Polenšek]. - Razširjena e-izd. - El. knjiga. - Ljubljana : Karis, 2013

Prevod dela: Thanksgiving, praise and worship

ISBN 978-961-93001-6-9 (pdf)

269531392

»Vzklikajte GOSPODU, vsa zemlja,
služite GOSPODU z veseljem,
pridite predenj z vriskanjem!

Spoznajte, da je GOSPOD Bog:
on nas je naredil in mi smo njegovi,
njegovo ljudstvo, čreda njegove paše.
Pridite k njegovim vratom z zahvalo,
v njegove dvore s hvalnico!
Zahvaljujte se mu, slavite njegovo ime!

Zakaj GOSPOD je dober,
na veke traja njegova dobrota,
od roda do roda njegova zvestoba.«

Psalm 100

Kazalo

Uvod	9
1. ZAHVALJEVANJE.....	11
2. SLAVLJENJE.....	23
3. ČAŠČENJE	37
Dodatek: BOŽANSKA ZAMENJAVA	49
Povzetek	67
O avtorju	69
Druge knjige Dereka Princea v slovenščini.....	71

UVOD

Mnogi mislijo, da je molitev samo prošnja k Bogu – k Bogu prihajajo s seznamom v roki, kot bi šli nakupovat. Toda to je zelo omejen in napačen pogled. Molitev ni le en glasbeni inštrument; je cel orkester, z veliko različnimi inštrumenti. V tej knjigi bomo govorili o treh: zahvaljevanju, slavljenju in čaščenju.

To so tri bistvene sestavine molitve. Če ste navajeni moliti k Bogu kot z nakupovalnim listkom v roki, brez zahvaljevanja in čaščenja, se boste, žal, večkrat vrnili z nakupovanja brez stvari, ki ste si jih želeli. Razumeti morate, da je Bog postavil pogoje, po katerih se mu lahko približamo. Prvi in osnovni pogoj, brez katerega ne moremo pristopiti k Bogu, je zahvaljevanje in slavljenje.

Pred nekaj leti sem govoril s človekom, ki ga zelo cenim in je dobro znan po vseh Združenih državah Amerike. Je približno mojih let, kristjan pa je precej dlje časa kot jaz. Ko sem mu povedal, da se ne moreš približati Bogu brez zahvaljevanja in slavljenja, mi je presenečeno odvrnil: »V vsem tem času, odkar sem kristjan, tega še nikoli nisem slišal.« To načelo je temeljito spremenilo njegove molitve. Torej govorimo o načelu, ki je izjemno pomembno za uspešno molitveno življenje.

Naj vam že na začetku ponudim preprost način, kako razlikovati med temi tremi dejavnostmi: zahvaljevanjem, slavljenjem in čaščenjem. Vsaka od teh predstavlja način,

kako se približati Bogu in vzpostaviti odnos z njim. Povezujejo pa nas z različnimi lastnostmi Božjega značaja. Z zahvaljevanjem priznavamo Božjo dobroto, s slavljenjem Božjo veličino, s čaščenjem pa priznavamo Božjo svetost. Tako nas zahvaljevanje povezuje z Božjo dobroto, slavljenje z Božjo veličino, čaščenje pa nas kot najvišja dejavnost človeškega duha povezuje z Božjo svetostjo.

1. ZAHVALJEVANJE

Dobro izhodišče za proučevanje prve od treh dejavnosti, zahvaljevanja, je v Pismu Hebrejcem 12,28:

»Ker torej prejemamo neomajno kraljestvo, bodimo hvaležni in tako Bogu s spoštovanjem in strahom služimo, kakor je njemu všeč.«

Med prevodi Svetega pisma obstaja opazna razlika. Nekateri prevodi tu navajajo »bodimo hvaležni« ali »se zahvaljujmo«, nekateri drugi pa »imejmo milost«. In vendar je oboje pravilno, kajti v izvirnem grškem jeziku »imeti milost« – ključna beseda je *charis* – pomeni tudi »hvala!«. (Zanimivo je, da ima moderna grščina za besedo »hvala!« izraz *eucharisto*, ki je neposredno povezan s *charis*.) Torej obstaja neposredna zveza med milostjo in hvaležnostjo. Nehvaležen človek je zunaj Božje milosti. Ne moreš biti nehvaležen in ostati v Božji milosti.

Tudi naslednji trije moderni jeziki to dokazujejo. V francoščini *grâce à Dieu* pomeni »hvala Bogu«. Beseda *grace* je črkovana natanko tako kot v angleščini. V italijanščini je beseda za hvala *grazie*, kar je spet neposredno povezano z milostjo. In v španščini imamo *gracias*. Ti trije romanski jeziki (to so jeziki, ki temeljijo na latinščini) ohranjajo neposredno zvezo med milostjo in hvaležnostjo.

Ugotovili smo nekaj izjemno pomembnega: kadar smo nehvaležni, smo zunaj Božje milosti. Te ne moremo uživati, če nismo hvaležni. Prav tako ne moremo ločiti hvaležnosti od Božje milosti. Torej »Bodimo hvaležni« in »imejmo milost« pomeni isto.

Poglejmo si štiri izjave oziroma zahteve o hvaležnosti v štirih pismih apostola Pavla. Začnimo s Pismom Kološanom 3,15:

»In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu, in bodite hvaležni.«

To ni predlog, temveč zahteva: Bodite hvaležni. V vrsticah 16–17 Pavel nadaljuje:

»Kristusova beseda naj bogato prebiva med vami. V vsej modrosti se med seboj poučujte in spodbujajte. S psalmi, hvalnicami in duhovnimi pesmimi v svojih srcih hvaležno prepevajte Bogu. In vse, kar koli delate v besedi ali v dejanju, vse delajte v imenu Gospoda Jezusa in se po njem zahvaljujte Bogu Očetu.«

V vsem, kar delamo, nas morata voditi dve načeli: delati »v imenu Gospoda Jezusa« in »zahvaljevati se Bogu Očetu po njem«. To postavi čudovito ločnico! Ko me mladi včasih sprašujejo, ali je prav, če storijo to ali ono, jim odvrnem: »Če lahko to storiš v imenu Gospoda Jezusa in se po njem zahvališ Bogu Očetu, je prav. Če pa ne moreš, ni prav.« To postavlja mejo, kako daleč smemo.

Zahvaljevanje torej ni izbira, temveč zapoved.

Drugič, v Pismu Efežanom 5,18 Pavel govori, kaj pomeni nenehno se napolnjevati s Svetim Duhom:

»In ne opijanajte se z vinom, v čemer je razbrzdanost, temveč naj vas napolnjuje Duh.«

Ali ni zanimivo, kako se Cerkev osredotoča na to, kar je negativno, spregleda pa pozitivne stvari? Vsakdo ve, da se ne smemo opijanяти z vinom, toda koliko se jih zaveda, da se moramo napolnjevati z Duhom?

In kaj prinaša napolnjevanje z Duhom? V 19. in 20. vrstici beremo:

»Nagovarjajte se s psalmi, hvalnicami in z duhovnimi pesmimi, ko v svojem srcu prepevate in slavite Gospoda. V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljujte Bogu Očetu za vse.«

Ko si poln Svetega Duha, se boš Bogu neprenehoma zahvaljeval. Pravzaprav lahko delno merite, koliko Duha je v vas, prav s časom, ki ga preživite v zahvaljevanju Bogu. Zmanjševanje zahvaljevanja je zanesljiv kazalnik, da nekje »puščamo«.

Pavlovo tretjo izjavo (ali zahtevo) o zahvaljevanju najdemo v 1. pismu Tesaloničanom 5,16–18, kjer je nekaj najkrajših vrstic v Novi zavezi, vendar polnih močnih resnic:

»Zmeraj se veselite.«

Zveni zelo preprosto, kajne? Vendar za to potrebujemo več milosti!

»Neprenehoma molíte.«

Nikoli ne prenehajte moliti. Čeprav ne moremo neprestano moliti, nikoli ne recimo: »Zdaj sem končal molitev.«

O Smithu Wigglesworthu pravijo, da ni nikoli molil dlje kot pol ure skupaj, da pa ni nikoli minilo pol ure, ne da bi molil. To je lepa slika tega, kaj pomeni neprenehoma moliti.

Še zadnja Pavlova močna zahteva v tem delu 1. pisma Tesaloničanom:

»V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas.«

Kaj je Božja volja v Jezusu Kristusu? Da se zahvaljujemo v vsem. Če se torej ne zahvaljuješ, kot smo pravkar videli, si zunaj Božje volje.

Spoznal sem že mnoge krščanske delavce, ki so bili na pravem mestu, delali prave stvari, a so bili kljub temu zunaj Božje volje. Zakaj? Ker so se prenehali nepretrgoma zahvaljevati. Zapomnimo si torej; takoj ko nehaš biti hvaležen, si zunaj Božje volje. Ne zaradi tega, kar delaš, ampak ker se ne odzivaš primerno na Božjo dobroto.

Pavlova četrta zahteva glede zahvaljevanja je zapisana v Pismu Filipljanom 4,6:

»Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem.«

Nikoli ne prinašajte prošnje k Bogu brez zahvaljevanja.

Pred leti so me zelo prevzeli dnevnik Johna Wesleyja. Vedno se spomnim njegovega komentarja k tej vrstici: »Prepričan sem, da Bog dela vse po molitvi in ničesar brez nje.« Mislim, da je to osnovna resnica.

Pavel poleg tega pravi: »Kakršnokoli prošnjo imate, jo prinesite k Bogu z zahvaljevanjem.«

Pregledali smo štiri različne spodbude apostola Pavla, ki se nanašajo na zahvaljevanje, zdaj pa razmislimo še o tem, kaj zahvaljevanje prinese.

Prvič, zahvaljevanje omogoča pristop k Bogu. To je najbolje opisano v znanem in zelo lepem 100. psalmu. Ko psalmist govori o prihajanju v hišo Boga, v četrti vrstici zapiše:

*»Pridite k njegovim vratom z zahvalo,
v njegove dvore s hvalnico!
Zahvaljajte se mu, slavite njegovo ime!«*

Zapomnimo si, da k Bogu pristopimo v dveh korakih. Prvi je skozi vrata in drugi skozi Njegove dvore. Vrata nam odpirajo dostop v dvore, skozi te pa lahko vstopimo v hišo Boga. Vstopimo lahko samo po tej predpisani poti: »skozi njegova vrata z zahvalo« in »v njegove dvore s hvalnico«. Prepričan sem, da nihče ne more priti blizu Boga, če ne upošteva predpisanega načina: z zahvaljevanjem in slavljenjem.

Morda imate včasih občutek, da ste kljub molitvam daleč od Boga. Če je tako, je zelo verjetno, da se mu ne približujete prav. Lahko stojite pred njegovimi dvori in vpijete k Bogu. Slišal vas bo in vam naklonil milost, vendar ne boste uživali Očetove bližine, če ne pridete k njemu z zahvaljevanjem in slavljenjem.

Nekateri ljudje bodo morda nezadovoljno rekli: »Ni-mam se za kaj zahvaljevati Bogu. Vse gre narobe. Moje

življenje je polno težav. Le za kaj bi se mu zahvaljeval?« Psalmist navaja v peti vrstici 100. psalma tri vzroke za to:

*»Zakaj GOSPOD je dober,
na veke traja njegova dobrot,
od roda do roda njegova zvestoba.«*

Ne glede na to, kako se počutimo in kakšne so naše okoliščine, se ta tri dejstva nikoli ne spremenijo: Gospod je vedno dober; njegovo usmiljenje je večno; njegova zvestoba ostane za vse rodove. Imamo torej tri trajne, nespremenljive vzroke za zahvaljevanje Bogu.

Ne osredotočite se na svoje občutke in na to, kar se dogaja okoli vas, temveč usmerite svoje misli na te večne, nespremenljive lastnosti narave Boga in njegovega ravnanja z nami. Potem se mu boste neprenehoma zahvaljevali.

Poglejmo primer v Novi zavezi, ki ilustrira, kako zahvaljevanje omogoča poseben pristop do Boga. Se spomnite zgodbe o desetih gobavcih iz Lukovega evangelija 17, ki se niso smeli nikomur približati? Nепrestano so morali vpiti: »Nečist, nečist,« in tako opozoriti vsakogar, naj se jim izogiba, ker je njihova bolezen hudo nalezljiva.

Luka je zapisal, da so že od daleč klicali: »Jezus, Učenik, usmili se nas!« Jezus pa jim je preprosto odgovoril: »Pojdite in se pokažite duhovnikom.«

Kdor je bil očiščen gobavosti, se je moral pokazati duhovniku, da bi pri njem prejel potrdilo, da ni več kužen. S tem, ko je Jezus gobavcem velel, naj se gredo pokazati

duhovnikom, jim je pravzaprav rekel: »Ko boste prišli tja, bo duhovnik potrdil, da niste več gobavi.« To je vera. Včasih smo ozdravljeni med potjo. Če samo stojimo pri miru in pravimo, da se ni nič zgodilo, se tudi v resnici ne bo nič zgodilo.

Toda čeprav je bilo vseh deset gobavcev ozdravljenih, se je samo eden – Samarijan, ne Jud – vrnil in se Jezusu zahvalil. Jezus je rekel (Luka 17,17–18):

»Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?«

Potem je rekel možu (po grškem izvirniku): »Tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru.« V prevodu ni povsem jasno prikazano, da čeprav je bilo vseh deset gobavcev očiščenih, je bil samo tisti, ki se je Jezusu zahvalil, rešen. Vsi so bili telesno ozdravljeni, toda samo tisti, ki se je vrnil, da se je zahvalil, je prejel večno duhovno ozdravljenje odrešenja. On je bil edini, ki je prišel bliže k Jezusu. Zahvaljevanje torej omogoča poseben dostop do Boga.

Druga pomembna vloga zahvaljevanja je, da sprosti nadnaravno čudežno moč Boga. Navedel bom dva znamenita primera iz Nove zaveze. Prvi je dogodek, opisan v Janezu 6, ko je Jezus nahranil pet tisoč ljudi. Pred sabo je imel pet tisoč mož (ženske in otroci niso všteti) in vsi so bili lačni. Jezus pa je imel na voljo samo kosilo nekega dečka: pet malih hlebov in dve ribi. Rekel je: »Naj se ljudje posedejo, mi jih bomo nahranili.« In tako se je zgodilo, kot je zapisano v Janezu 6,11–12:

»Tedaj je Jezus vzel hlebe, se zahvalil in jih razdelil med sedeče. Prav tako je razdelil tudi ribe, kolikor so hoteli. Ko so se najedli, je rekel svojim učencem: 'Poberite koščke, ki so ostali, da se kaj ne izgubi.'«

Vredno je poudariti, da Jezus tukaj ni molil. Ni prosil Boga, naj kaj stori. Samo zahvalil se mu je za to, kar je imel v rokah.

To je moralo narediti močan vtis na Janeza, saj v nadaljnjem opisovanju dogajanja v 23. vrstici pravi:

»Iz Tiberije so pripluli še drugi čolni v bližino kraja, kjer so po Gospodovi zahvalni molitvi jedli kruh.«

Janeza je očitno zelo prevzelo, da se čudež ni zgodil po dolgi molitvi, temveč že, ko se je Jezus zahvalil! Velikokrat ne doživimo Božje moči samo zato, ker se ne zahvaljujemo.

Malo pozneje v enajstem poglavju Evangelija po Janezu je opisan drugi primer. Jezus je stal pred grobom Lazarja, ki je bil že štiri dni pokopan. Njegova molitev ni bila dolga. Rekel je samo: »Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal.« To je vse, kar mu je dejal. Potem je poklical Lazarja in ta je prišel iz groba!

Rad bi ponovil, da bomo, če se ne bomo zahvaljevali Bogu, zamudili veliko njegove nadnaravne sile. Ni treba, da so naše molitve dolge, da sproščajo Božjo moč. Večina res močnih molitev, zapisanih v Svetem pismu, je zelo kratkih. Na primer Mojzesova molitev za Mirjam, ko je postala gobava, ker je negodovala nad svojim bratom. Mojzes je rekel samo: »Gospod, ozdravi jo.« Torej ravno

nasprotno. Če svojim prošnjam dodamo več zahvaljevanja, bodo krajše, a učinkovitejše.

Preden končamo poglavje o zahvaljevanju, moramo pogledati še temno stran te resnice, nasprotje hvaležnosti. Sveto pismo veliko govori o nehvaležnosti, vendar bom tu navedel le tri pomembne izjave.

Prva je iz Pisma Rimljanom 1, kjer Pavel mojstrsko opiše propad človeške rase od prirojenega spoznanja Boga do strašne brezbožnosti in zlobe. Pismo Rimljanom 1 se konča z enim najbolj strašnih seznamov v Bibliji, ki prikazuje človekov propad, bedo in brezbožnost.

Lahko bi se vprašali, kako je mogoče, da je človeštvo padlo tako globoko. Odgovor najdemo v 21. vrstici:

»Čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili in se mu zahvaljevali ...«

Pavel na koncu poglavja opiše prva dva koraka, ki vodita navzdol, v temno brezno: prvič, ljudje niso slavili Boga kot Boga; in drugič, niso bili hvaležni.

Vsakokrat ko nekdo preneha biti hvaležen, se začne njegova pot navzdol. Opozarjam vas, da niti ne poskušajte iti po tej poti, kajti težko se je obrniti in se vrniti nazaj!

Sveto pismo navaja v 3. poglavju 2. pisma Timoteju še en strašen seznam lastnosti človekove izprijenosti. Zanimivo ga je primerjati s seznamom v Pismu Rimljanom 1, ki ga imenujem logična posledica nehvaležnosti. Drugo pismo Timoteju 3. poglavje pa je zgodovinska posledica. Kakšno bo človeštvo v poslednjih dneh, ob koncu dobe?

Apostol Pavel nam prikazuje to sliko od prve vrstice tega poglavja:

»Tole pa vedi, da bodo v poslednjih dneh nastopili hudi časi.«

Kaj bo povzročilo hude čase? Propad človekovega značaja. Druga vrstica:

»Ljudje bodo namreč samoljubni, lakomni, bahavi, prevzetni, preklinjevalci, neposlušni staršem, nehvaležni in nesveti ...«

Kje je na tem seznamu nehvaležen človek? Poleg nesvetih. Biti nehvaležen pomeni biti nesvet. Ne moreš biti svet in nehvaležen. Zahvaljevanje je pomemben korak k svetosti.

Kaj je nasprotje od biti hvaležen? Mislim, da je najboljši svetopisemski izraz za to »godrnjanje«, v bolj sodobnem jeziku pa »pritoževanje«. Naj vas spomnim, da je vse, kar rečemo, ali pozitivno ali negativno. Zelo malo besed je nevtralnih. Če ne bomo izražali hvaležnosti, bomo skoraj zagotovo godrnjali in se pritoževali. Ne bodite človek, ki bi godrnjal in se pritoževal!

In še tretjič, poglejmo, kaj pravi Pavel o nehvaležnosti v 1. pismu Korinčanom 10,7–10. Kristjane svari pred enakimi napakami, kot so jih naredili Izraelci po osvoboditvi iz Egipta:

»Ne postanite malikovalci, kot so bili nekateri izmed njih ... Tudi ne nečistujmo ... Ne preizkušajmo Kristusa ... Ne godrnjajte, kakor so nekateri izmed njih godrnjali in jih je pomoril pokončevalec.«

Svarilo pred godrnjanjem najdemo tudi v 4. Mojzesovi knjigi 21, ko so Izraelci, zaradi izčrpanosti od dolgega potovanja, začeli godrnjati proti Bogu in Mojzesu. Bog je odgovoril tako, da je mednje poslal strupene kače in so mnogi pomrli.

Previdno! Godrnjanje je lahko zelo nevarno. Ne sicer zaradi kač, ampak zaradi raznovrstnih duhovnih strupov, ki jih prinese v vašega duha.

Imamo torej dve možnosti: ali smo hvaležni, kar nam odpira pot v Božjo navzočnost in njegove čudeže, ali pa godrnjači. Premislite in se trdno odločite:

»Hvaležen bom! Še naprej bom v Svetem pismu iskal vzroke za zahvaljevanje in jih premišljeval. Vedno se bom zahvaljeval Bogu.«

2. SLAVLJENJE

Zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje so torej tri dejavnosti človekovega duha, ki nas povezujejo s tremi vidiki Božje narave. Z zahvaljevanjem za vse prijazne, dobre stvari, ki jih Bog naredi za nas, priznavamo njegovo dobroto. S slavljenjem, ki je naš pravilni odziv na Njegovo spoštovanje vzbujajoče veličastvo, priznavamo Božjo veličino, s čaščenjem pa Božjo svetost.

Osredotočimo se zdaj na slavljenje in začnimo v Psalmu 48,2:

»Velik je GOSPOD in zelo hvaljen ...«

Naše slavljenje Boga bi moralo biti sorazmerno z njegovo veličino – torej neizmerno. Moči in možnosti slavljenja se ne da izčrpati. Bolj ko Boga slavimo, bolj priznavamo njegovo veličino.

V Psalmu 100 smo že videli, da je zahvaljevanje prvi korak našega približevanja k Bogu. Drugi je slavljenje.

Zahvaljevanje in slavljenje imata pomemben, spodbuden učinek na vernika. Ko pridemo k Bogu s prošnjami, ki se zdijo zelo težke, nam je lažje verjeti, da nas bo uslišal, če se mu zahvalimo za vse, kar je že storil. Če ne pridemo predenj s slavljenjem in zahvaljevanjem, nam manjka ta bistveni pospeševalec naše vere.

Poglejmo spet v Psalm 100,4–5:

*»Pridite k njegovim vratom z zahvalo,
v njegove dvore s hvalnico!
Zahvaljujte se mu, slavite njegovo ime!«*

Nikakor ni odveč ponavljati naslednjih treh nespremenljivih vzrokov za zahvaljevanje in slavljenje Boga:

*»Zakaj GOSPOD je dober,
na veke traja njegova dobrot, od
roda do roda njegova zvestoba.«*

Zakaj jih ne bi tudi zdajle ponovili kot dejanje vere? »Ker Gospod je dober; na veke traja njegova dobrot; od roda do roda njegova zvestoba.« Vzemite si zdaj čas in se zahvalite Bogu. Tako se mora ta lekcija uporabljati!

V Izaiji 60 je opisano Božje mesto, v katero lahko vstopimo samo skozi odrešenje in po Jezusovi krvi. Izaija 60,18 čudovito prikaže sliko tega mesta:

*»V tvoji deželi ne bo več slišati o nasilju,
ne o pustošenju in razdejanju v
tvojih mejah.«*

Lahko pridemo na kraj, kjer bosta nasilje in pustošenje samo neopazen ali komaj slišen odmev iz daljave: v Božjo navzočnost. Kako priti tja?

*»Svoja obzidja boš imenovala
Odrešenje, svoja vrata
Hvalnica.«*

Obzidje, ki obkroža Božjo navzočnost, je Odrešenje. Vsa vrata pa imajo samo eno ime: Slavljenje. Če želite v mesto, morate skozi ta vrata. Ni vstopa brez slavljenja. Samo s slavljenjem lahko vstopite v neposredno Božjo navzočnost.

Če se vam zdi težko slaviti Boga, si vzemite čas in berite Psalme – v hebrejščini »Hvalnice«. Knjiga Psalmov je daleč najdaljša v Svetem pismu, kar nam potrjuje, da je slavljenje eden najpomembnejših elementov celotnega Božjega razodetja. Ko ste sami, psalme glasno berite in recite: »Gospod, to je moja molitev. To je molitev, ki jo je napisal Sveti Duh s psalmistovo roko, in zdaj jo berem tebi.« Čez čas se vam bo slavljenje zdelo nekaj povsem naravnega in prešlo vam bo v navado.

V spodbudo navajam sedem svetopisemskih dejstev o slavljenju. Čeprav jih je še veliko več, vam bo teh sedem osnovnih načel pomagalo zgraditi vašo vero.

Poglejmo najprej Psalm 22,4, ki takole nagovori Gospoda:

*»In ti si Sveti,
prestoluješ nad hvalnicami Izraela.«*

Izvirna hebrejska beseda, tu prevedena kot »prestoluješ«, pomeni tudi »sesti na« ali »nastaniti«. Kadar naju z Ruth ljudje v Izraelu vprašajo, kje živiva, odgovoriva v hebrejščini: »Sediva v Jeruzalemu,« in tako uporabiva običajno hebrejsko besedo za »stanovati«.

Bog sedi na prestolu, prestoluje. Ena priljubljenih pesmi, ki jih danes pojejo po cerkvah, gre takole: »Ko te slavimo, gradimo tvoj prestol. Pridi, Jezus, zavzemi svoje mesto.« Ko torej slavimo Boga, mu ponudimo prestol.

Kadarkoli boste odslej skupaj z drugimi verniki slavili Boga, si predstavljajte, da Jezusa postavljate na prestol. S tem ga priznavate za svojega kralja.

Psalm 106,47 nam odkrije, kako lahko zahvaljevanje in slavljenje pripeljeta Božje ljudstvo do popolne zmage:

*»Reši nas, GOSPOD, naš Bog,
izberi nas izmed narodov,
da se bomo zahvaljevali tvojemu svetemu imenu,
da se bomo ponašali* s tvojo hvalo.
Slavljen bodi, GOSPOD, Izraelov Bog,
od vekov in do vekov!«*

(* v angleščini: »da bomo triumfirali« – op. prev.)

Opazimo lahko, da je vrstni red isti: zahvaljevanje, nato slavljenje. S slavljenjem Boga triumfiramo. V starorimski kulturi triumf ni pomenil zmagovati v bitki, temveč praznovati zmago, ki je bila že dobljena. Ko torej slavimo Boga, ga ne prosimo za zmago, ampak praznujemo zmago, ki jo je on že izbojeval. V 2. pismu Korinčanom 2,14 Pavel pravi:

»Hvala Bógu, ki nas v Kristusu kar naprej venča z zmagoslavjem ...«

V času rimskega cesarstva so zmagovitega generala v kočiji z belim konjem peljali v zmagoslavnem sprevodu po rimskih ulicah, prebivalci pa so ga navdušeno slavili. Njegove ujetnike, sovražnike, ki jih je porazil v bitki, so vklenjene v verige vodili za njim.

In kje smo mi v tej sliki? Nas ne vodijo vklenjenih za Jezusom Kristusom, zmagovitim generalom. Niti nismo na ulici, sredi navdušene množice, ki mu vzklika. Mi se peljemo v kočiji – in slavljenje Njega je naš vstop vanjo.

Tretje svetopisemsko dejstvo o slavljenju je iz Psalma 30,12–13. To resnico sem osebno izkusil leta 1975, ko sem izgubil svojo prvo ženo, kar je bila najtežja izkušnja v mojem življenju. Spoznal sem, kako resnična je ta beseda. Deluje.

*»Moje žalovanje si mi spremenil v rajanje,
odvezal si mi raševnik in me opasal z veseljem,
da ti bo moja slava prepevala in ne bo molčala.
GOSPOD, moj Bog, na veke se ti bom zahvaljeval.«*

Ko nam Gospod odstrani raševnik in nas osvobodi žalovanja, to stori z namenom: da »naša slava« daje slavo njemu. Kaj je naša slava? O tem ni treba ugibati; odgovor najdemo neposredno v Svetem pismu, če povežemo naslednja dva odlomka. Prvi je iz Psalma 16,9:

»Zato se moje srce veseli, moja duša se raduje;
tudi moje meso bo prebivalo varno.«*

(* iz opombe SSP: dobesedno »moja slava«.)

Tukaj imamo spet besedno zvezo »moja slava«. Znanih je več prevodov te zveze. V Apostolskih delih 2,26 pa apostol Peter, navdihnjen od Svetega Duha, citira Psalm 16,9 in nam razloži besedo »slava«:

*»Zato se je razveselilo moje srce in vzradostil se je
moj jezik.«*

Kaj je torej vaša slava? Vaš jezik. Bog vam je jezik ustvaril predvsem zato, da ga z njim slavite. Vsakič ko ne poveličujemo Boga z njim, je to zloraba. Jezik je glavni del telesa, s katerim lahko slavimo Boga. Je »vaša slava«, ko z njim slavite Njega.

Četrto duhovno dejstvo o slavljenju je iz Izaije 61,3. To je spet sporočilo za tiste, ki žalujejo in so potrti. Prav s temi vrsticami me je Bog pred leti osvobodil duha depresije.

*»... da se obrnem k žalujočim na Sionu
in jim dam venec namesto pepela,
olje veselja namesto žalovanja,
ogrinjalo za hvalnico namesto potrtega duha.«*

Bog me je osvobodil natanko tega – potrtega duha. Če torej nočete biti depresivni in da bi vam satan prinašal črne slutnje in zle misli, se ogrnite s plaščem slavljenja. Satan se vam ne bo več približal!

Pred mnogimi leti, ko sem bil še pastor majhne skupnosti v zahodnem delu Londona, sta naju z mojo prvo ženo večkrat obiskali ruski Judinji. Gospoda Jezusa sta srečali v Rusiji in pozneje jima je po čudežu uspelo prebegniti na zahod. Po prihodu v Anglijo sta bili izpolnjeni s Svetim Duhom.

Sestri sta bili baptistki, toda ko sta z nama molili, sta bili glasnejši od večine binkoštnikov na zahodu. Znali sta slaviti Gospoda!

Nekega dne smo vsi štirje slavili Boga, ko je pri vratih pozvonilo. Zunaj je stala gospa iz naše cerkve in pod roko držala moškega.

»To je moj mož,« je dejala. »Pravkar je prišel iz zapora. Ima demona. Bi molili zanj?«

V tistih časih sem se demonom izogibal. Že misel nanje me je hudo vznemirila. Nisem vedel, kaj naj storim.

Rekel sem: »Vstopita, ravno molimo.« Nič drugega mi ni padlo na pamet.

Peljal sem ju v dnevno sobo in molili smo naprej, prav tako glasno kot prej. Kmalu je gospod prišel k meni in rekel: »To mi ni všeč – preglasno je. Odhajam.«

Takrat pa mi je Bog dal odgovor zanj. »Poglejte,« sem rekel, »hudič ne mara hrupa, ker slavimo Jezusa in on to sovraži. Dve možnosti imate. Če zdaj odidete, gre hudič z vami. Če pa ostanete, bo odšel brez vas.«

»Ostal bom,« je rekel.

Čez kakšnih deset minut je spet prišel k meni in rekel: »Odšel je. Čutil sem, kako je odšel iz mojega grla.«

Tega ne bom nikoli pozabil. Slavljenje vznemirja hudiča mnogo bolj, kot lahko on vznemirja nas.

V Psalmu 33,1 psalmist pravi, da je »slavljenje pravičnega lepo«. Slavljenje je resnično čudovito oblačilo za vašega duha.

Kadar ste v skušnjavi, da postanete depresivni ali slabe volje, si nadenite oblačilo slavljenja namesto duha potrnosti. Delovalo bo in vam pomagalo, kot je pomagalo meni in na tisoče drugim!

V Knjigi preroka Jeremije 33,11, kjer govori o obnovi Božjega ljudstva in zvokih, ki se bodo razlegali po ulicah Jeruzalema, najdemo peti vidik slavljenja. Te vrstice so tudi besedilo lepe, novejšje hebrejske pesmi:

*»... se bo spet slišal glas vriskanja in glas veselja,
glas ženina in glas neveste,*

*glas tistih, ki prinašajo zahvalne daritve
v GOSPODOVO hišo in pojejo:
'Hvalite GOSPODA nad vojskami,
ker je dober GOSPOD,
ker njegova dobrota traja na veke.'«*

(Tukaj vidimo dva od treh vzrokov za slavljenje.)

Slavljenje in zahvaljevanje – oboje je daritev oziroma žrtev. Nekaj nas stane. Ni vedno lahko in prijetno. Kadar vam je Boga najteže slaviti, je najbolj nujno, da dvignete glavo in to storite. Ne dovolite, da bi vam vaši občutki narekovali odgovor na neomejeno Božjo veličino. Božja beseda jasno govori, kaj morate narediti, celo takrat, ko je to povsem v nasprotju z vašimi občutki.

Pismo Hebrejcem 13,15–16 to misel podkrepi:

»Po njem (to je Gospodu Jezusu) torej Bogu neprenehoma prinašajmo na oltar hvalno žrtev, namreč sad ustnic, ki slavijo njegovo ime. Ne pozabite pa delati dobro in deliti svoje z drugimi, kajti take žrtve so Bogu vsječ.«

(Koliko in kako pogosto bi torej morali slaviti Boga? Neprenehoma.)

Prinašanje slavljenja ali zahvaljevanja Bogu vsekakor je žrtev. In žrtev, ki nas največ stane, mu je najprijetnejša. Ko se zdi, da se je vse zgrnilo na nas, moramo Boga najbolj slaviti – v veri.

V Psalmu 8,3 najdemo šesto svetopisemsko resnico – slavljenje je duhovno orožje. To je eden mojih najljubših

odlomkov. Skoraj v vsaki svoji pridigi citiram Psalm 8,3, kjer David govori Bogu:

*»Iz ust otročičev in dojenčkov
si postavil trdnjavo
zaradi svojih nasprotnikov,
da brzdaš sovražnika in maščevalca.«*

Nova zaveza nam pojasnjuje tudi ta odlomek iz Stare zaveze. V Evangeliju po Mateju 21,15–16 beremo o zadnjem tednu Jezusovega delovanja na zemlji, ko je prihajal v Jeruzalem:

»Ko so veliki duhovniki in pismouki videli čudeže, ki jih je storil, in otroke, ki so v templju vzklikali in govorili: 'Hozana Davidovemu sinu!', so postali nejevoljni in so mu rekli: 'Slišiš, kaj ti govorijo?' Jezus pa jim je dejal: 'Seveda! Ali niste nikdar brali: Iz ust otročičev in dojenčkov si sebi pripravil hvalo.'«

Kjer psalmist zapiše, »si postavil trdnjavo«, Jezus pravi, »si sebi pripravil hvalo« (naš standardni prevod Svetega pisma pogosto uporablja besedo »hvala« s pomenom »slava« oziroma »slavljenje«, op. prev.).

To nam pove, da je trdnjava oziroma moč, ki jo je Bog pripravil Božjemu ljudstvu, v slavljenju. To duhovno orožje je nepremagljivo, ne glede na človeško šibkost. Psalmist izbere primer izmed najšibkejših – otročičev in dojenčkov. Celo oni postanejo orodje Božje moči, ko ga slavijo in s tem utišajo sovražnika.

Nikoli ne pozabimo, da ima Bog sovražnike. Še posebej je to tu omenjeni »sovražnik in maščevalec«, Satan.

Pred nekaj leti sem pridigal v švicarskem mestu Lozana, s pomočjo francoskega tolmača. Ker francosko razumem, sem prevajalca poslušal. Za vedno se mi je vtisnil v spomin njihov prevod Psalma 8,3: »Bog prisili hudiča, da umolkne.« Kdaj mora hudič umolkniti? Ko slavimo Boga. Zakaj moramo utišati hudiča? Ker nas noč in dan obtožuje. Morda sprašujemo Boga: »Zakaj ne utišaš hudiča?« Bog odgovarja: »Zato, ker sem vam dal orožje, s katerim ga sami lahko utišate.«

Prav z veseljem uporabljam orožje slavljenja in prisilim hudiča, da utihne!

Končno smo pri sedmi na seznamu svetopisemskih resnic o slavljenju. Podobno kot zahvaljevanje pripravlja pot za nadnaravno Božje posredovanje.

Poglejmo v Psalm 50,23. (Ste opazili, kako pogosto citiramo psalme, ko govorimo o slavljenju?) Bog govori:

*»... Kdor daruje hvalno daritev, mi izkazuje čast,
kdor hodi pravo pot, mu pokažem Božje odrešenje.«*

Z drugimi besedami, tisti, ki slavi Boga, pripravlja pot, da se jasno pokaže Božja moč odrešenja v njegovi situaciji.

V Stari in Novi zavezi imamo nekaj lepih primerov, ki nazorno prikažejo delovanje tega principa. Eden je iz 2. Kroniške knjige 20, ko je bil Jozafat kralj Judeje in je z vzhoda korakala silna vojska. Jozafat se je zavedal, da nima niti vojske niti orožja, da bi se spopadel s sovražnikom. Zato je zbral vse Božje ljudstvo, Judejce, in razglasil post.

Medtem ko so se postili in molili, je Bog po levitu spregovoril s preroško besedo in ljudstvu naročil, kaj naj stori: »Jutri jim pojdite nasproti; ... A tokrat se vam ne bo treba bojevati: ... GOSPOD bo z vami.«

Jozafat je hrabil ljudstvo: »Zanesite se na GOSPODA, svojega Boga, pa boste zanesljivo vzdržali; zanesite se na njegove preroke in boste uspeli!«

Naslednji dan so se odpravili. In potem se je zgodilo tole (2. Kroniška knjiga 20,21):

»Po posvetovanju z ljudstvom je postavil tiste, ki naj opevajo in slavijo GOSPODA v svetem okrasju, hodijo pred vojsko in govorijo:

*'Zahvaljujte se GOSPODU,
ker vekomaj traja njegova dobroti.'«*

Spet vidimo, da je vzrok za slavljenje Boga isti. Nato v 22. vrstici beremo:

»Ko so začeli vriskati in prepevati, je GOSPOD pripravil zasedo Amóncem, Moábcem in tistim s Seírskega gorovja, ki so prišli nad Juda, in so se pobili.«

Če boste prebrali zgodbo do konca, boste videli, da Božjemu ljudstvu ni bilo treba uporabiti niti enega vojaškega orožja. Z orožjem slavljenja si je pridobilo popolno zmago. Sovražniki so se obrnili drug proti drugemu in se med seboj pobili. Ko je Božje ljudstvo prišlo na bojišče, je lahko samo pobralo bojni plen. Kako čudovita slika moči slavljenja!

Kot drugi primer moči slavljenja pogledjmo ubovega Jona sredi njegovih težav. Zgodbo poznate. Bil je v trebuhu velike ribe in molil k Bogu. V Joni 2,3 beremo:

*»V svoji stiski sem klical h GOSPODU
in mi je odgovoril,
iz trebuha podzemlja sem vpil,
uslišal si moj glas.«*

Molitev se nadaljuje še nadaljnjih sedem vrstic – toda nič se ni zgodilo. Potem pa se je Jona začel zahvaljevati Bogu in riba ga ni več mogla držati v trebuhu. Preberimo 10. vrstico:

*»Jaz pa ti bom ob glasovih hvalnice
opravljal daritve,
izpolnil bom, kar sem obljubil.
Pri GOSPODU je rešitev!«*

To je bila res prava žrtev! Človek, ki se znajde v ribjem trebuhu, mora biti res zelo odločen, da se začne zahvaljevati Bogu. Toda Bog je Jona slišal! Pogledjmo v 11. vrstici:

»In GOSPOD je rekel ribi in izbljuvala je Jona na kopno.«

Kdaj je Gospod spregovoril ribi? Ko ga je Jona začel slaviti in hvaliti.

Čudovit primer tega načela je prikazan v Apostolskih delih 16, v službi Pavla in Sile. Pavel je izgnal vedeževalskega demona iz neke ženske in vse mesto se je razburilo. Oba – Pavla in Silo – so pošteno pretepli in ju vrgli v dobro zastraženo ječo. Kaj se je zgodilo opolnoči? Moj bližnji prijatelj je ugibal, da je Sila morda rekel Pavlu:

»Zakaj si sploh naredil to? Vse je bilo v redu, dokler nisi začel izganjati demonov!« Vendar ni bilo tako, saj v 25. vrstici beremo:

»Okoli polnoči sta Pavel in Sila molila in pela Bogu hvalnice, drugi jetniki pa so ju poslušali.«

Takšnih zapornikov ječa v Filipih še ni imela! V 26. vrstici beremo naprej:

»Iznenada pa je nastal silen potres, tako da se je ječa v temeljih zamajala; v hipu so se vsa vrata odprla in vsem jetnikom so odpadle verige.«

To ni bil navaden potres; to je bil nadnaraven potres, ki je jetnike osvobodil verig. Povzročilo pa ga je slavljenje. Bog je ponovno pokazal odrešenje tistim, ki so ga slavili.

* * *

Naj končam s tremi kratkimi vprašanji in odgovori. Prvič, kdaj naj slavimo Boga? O tem ni nobenega dvoma: vsak dan, ob vsakem času in neprenehoma.

Kako naj slavimo Boga? Z vsem srcem (Psalm 111,1), razumom (Psalm 47,8), z dvignjenimi rokami, z radostjo in vzklikanjem (Psalm 63,5–6), z dvigovanjem rok kot večerna daritev (Psalm 141,2), s plesom (Psalm 149,3), z bobnom in plesom (Psalm 150,4).

Kdo naj slavi Boga? Psalm 148 navaja seznam devetindvajsetih vrst ljudi in živih bitij, ki naj ga slavijo. Če še vedno dvomite, Psalm 150 določa še bolj natanko: »Vse, kar diha, naj hvali Gospoda«. Nihče ni izključen. Samo

ena vrsta ljudi ne slavi Gospoda – mrtvi (Psalm 115,17). Če torej ne slavite Gospoda, že poznate svojo diagnozo!

Zdaj že veste, kakšno je zdravilo: spremenite svoje razmišljanje! Trdno se odločite – z voljo, ne s čustvi. Začnite slaviti Gospoda. Sčasoma bodo tudi vaša čustva v soglasju z vašo voljo!

3. ČAŠČENJE

Zahvaljevanje in slavljenje, ki sta naš pravilni odziv na Božjo dobroto in veličino, večinoma izražamo z jezikom. Boga slavimo in se mu zahvaljujemo z besedami, ki jih govorimo, pojemo ali celo glasno vzklikamo. Malo ljudi pa ve, da pri čaščenju niso najpomembnejše besede, ampak naravnost našega celega bitja. Kot sem dejal že na začetku, mislim, da je čaščenje najvišja oblika dejavnosti, ki je je človeško bitje zmožno. Z njim priznavamo Božjo svetost.

Čaščenje vključuje vse telo – ne samo naših glasovnih organov. Vsaka beseda, ki se v izvirnem svetopisemskem jeziku uporablja za čaščenje, bodisi v hebrejskem jeziku Stare zaveze bodisi v grškem jeziku Nove zaveze, opisuje odnos, naravnost ali držo telesa. To nam kaže določene lastnosti čaščenja.

Morda je najbolj značilna drža sklonjena glava. Ko se je Mojzes vrnil s srečanja z Bogom pri gorečem grmu, stopil pred starešine svojega ljudstva v Egiptu in jim sporočil, da jih bo Bog osvobodil, so v znak čaščenja vsi sklonili glave. To je bil njihov prvi odziv – ne z besedami, temveč s telesno držo.

Čaščenje poleg glave pogosto vključuje tudi zgornji del telesa. Lahko na primer iztegnemo roke in obrnemo dlani navzgor. Zanimivo je, da se v hebrejščini, ki je značilno nazoren jezik, beseda »hvala« (todah) neposredno

navezuje na hebrejsko besedo »roka«. Ko iztegnemo roke k Bogu, s tem rečemo: »Hvala Ti!« Roke iztegnemo navzgor tudi, da sprejmemo, kar nam Bog želi dati.

Naslednja značilna drža čaščenja je poklekanje. Spoštujem liturgične cerkve, ki so do danes ohranile to navado. Sam sem odrasel v anglikanski cerkvi in sem dobro poznal vse dele liturgičnega obredja, ko je bilo treba poklekniti.

Klečanje je pomemben del čaščenja, in nekateri karizmatični in binkoštni kristjani zamujajo marsikaj, ker ga izpuščajo. Včasih, ko je Bog pripeljal bogoslužje do vrhunca in sem predlagal, naj vsa skupnost poklekne, smo doživeli izjemno močno delovanje Svetega Duha. Seveda lahko tudi klečanje postane navadna religiozna formalnost, ki tako izgubi večji del pomena, a kljub temu si ne pustite vzeti blagoslova, ki ga taka drža prinaša.

Najpomembnejša beseda v Svetem pismu, povezana s čaščenjem, pa pomeni pasti pred Bogom na obraz. Včasih se nasmehnem, ko slišim ljudi peti znano krščansko hvalnico »Vzklikajte vsi moči Jezusovega imena« (ang. *All hail the Power of Jesus Name*). Čeprav je v njej tudi verz »Naj angeli padejo na obraz«, večina pojočih niti ne pomisli, da bi sami to storili. Za angele se to spodobi, toda ne zahtevajte tega od nas, dostojanstvenih človeških bitij, si mislijo! In vendar je malo velikih mož v Svetem pismu, ki se niso kdaj v svojem življenju »vrgli na obličje« pred Bogom. To je morda najvišja oblika čaščenja.

Kadar z Ruth načrtujeva kakšno evangelizacijsko potovanje, se poskušava nanj vnaprej pripraviti. Navadno

(čeprav ne vedno) končava z obrazom na tleh pred Bogom. Tako priznavava: »Bog, popolnoma sva odvisna od tebe. Ničesar ti ne moreva dati, nimava moči, ne pravičnosti, ne modrosti, razen če vsega tega ne prejmeva od tebe.«

Rad se spomnim besed Johna Bunyana:

*»Kdor je na tleh, se ne boji padca;
kdor je nizko, se ne boji ponosa;
kdor je ponižen, bo Bog njegov vodnik.«*

Ko si na tleh, ne moreš pasti. Ni se ti treba več bati, da se ti bo zgodilo kaj takega. To je povsem varen položaj – ležati na obrazu pred Bogom.

Zdaj ko smo proučili različne drže čaščenja, poglejmo primer nebeškega čaščenja v knjigi preroka Izaije 6, 1–8. Izaija ima tu videnje Gospoda v njegovi slavi.

O tem odlomku sem slišal, ko sem se prvič udeležil binkoštnega srečanja, zato mi je vedno bil zelo pomemben. Takrat nisem vedel, da sem na binkoštnem srečanju. Pravzaprav sploh nisem vedel, da binkoštna cerkva so. Služil sem kot vojak v britanski vojski in živel tako, kot pač živijo vojaki. Na tem srečanju sem slišal besede preroka Izaije. Ko je videl Gospoda v njegovi slavi, je rekel: »Gorje mi, izgubljen sem, ker sem mož z nečistimi ustnicami, prebivam sredi ljudstva z nečistimi ustnicami.« Ko sem to slišal, sem, nespreobrnjen, kot sem bil, pomislil: »Nihče te ni še nikoli bolje opisal.« Od tistega trenutka sem pozorno poslušal pridigarja, čeprav nisem razumel, o čem je govoril.

Preberimo prve tri vrstice iz Izaije 6, kjer govori pre-
rok:

»V letu, ko je umrl kralj Uzíja, sem videl Gospoda, ki je sedél visoko na vzvišenem prestolu in njegova vlečka je napolnjevala svetišče. Nad njim so stali serafi.«

Beseda seraf je neposredno povezana s hebrejsko besedo »ogenj«. Lahko sklepamo, da so serafi ognjevita bitja. Takole so opisana:

*»... vsak je imel po šest peruti: z dvema si je zakrival obraz, z dvema si je zakrival noge in z dvema je letel. Drug drugemu so vzklikali in govorili:
'Svet, svet, svet je GOSPOD nad vojskami, vsa zemlja je polna njegovega veličastva!'*«**

Vedno sem bil prepričan, da se trikrat ponovljena beseda *svet* nanaša na tri osebe Boga: *svet* je Oče, *svet* je Sin, *svet* je Duh. Če si lahko za trenutek predstavljate ta prizor, boste uvideli čudovito zamisel odnosa med čaščenjem in slavljenjem. Slavljenje je besedno izražanje in serafi so slavili Gospoda ter razglašali njegovo svetost.

Vendar pa Izaija ni najprej opazil slavljenja serafov. Najprej je zagledal njihovo držo v čaščenju. Vsak je imel po šest kril. S prvim parom so si zakrivali obraz, z drugim noge. To je čaščenje – obraz in telo sta zakrita iz strahospoštovanja do Boga. S tretjim parom kril pa so serafi leteli.

Če vzamemo zakrivanje obličja in nog kot izraz čaščenja in letenje kot služenje, ugotovimo razmerje – štiri krila za čaščenje in le dvoje kril za služenje. Mislim, da je

to pravo razmerje. V svoji službi za Boga bi morali nameniti dvakrat več časa in poudarka čaščenju, kakor ga namenimo služenju.

Tudi naše služenje Bogu bi moralo izvirati iz čaščenja. Nikoli mu ne bi smeli začeti služiti, če nimamo pravega odnosa do Njega v čaščenju. Naše služenje pa bi bilo veliko učinkovitejše, če bi vedno izhajalo iz čaščenja.

To napredovanje od čaščenja do služenja je potrdil tudi Jezus v Evangeliju po Mateju 4,10, ko ga je hudič skušal, naj pade pred njim in ga časti. Jezus mu je odgovoril s citatom iz 5. Mojzesove knjige 6,13.

»Poberi se, satan, kajti pisano je: 'Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!'«

Ponovno opazimo isti vrstni red – najprej čaščenje, nato služenje. Vidimo pa tudi, da bi čaščenju vedno moralo slediti služenje Bogu.

Bili so časi, ko se je po cerkvah malo častilo. Nedeljsko bogoslužje se sicer imenuje tudi služba čaščenja, vendar pravega čaščenja na njem skoraj ni bilo, čeprav so ljudje slavili Boga in razglašali Božjo besedo. V zadnjih desetletjih pa se čaščenje spet vrača v Cerkev. Nekatere cerkve se celo ponašajo s tem, kako dobro je njihovo »čaščenje«.

Toda če naredimo čaščenje za nekakšno prepuščanje sebičnim duhovnim užitkom, ne da bi ga izrazili tudi s svojim služenjem Bogu, postane hinavščina. Če samo uživamo v čaščenju med nedeljskim bogoslužjem, potem pa gremo domov in preostanek tedna živimo za sebe, nismo slišali Jezusovih besed: »Gospoda, svojega Boga,

môli in njemu samemu služi!« Služenje in čaščenje ne bi smeli nikoli biti ločeni drugo od drugega.

Zdaj pa poglejmo, kako od zahvaljevanja in slavljenja napredujemo k čaščenju. Psalm 95 čudovito opisuje ta prehod. Prvi dve vrstici govorita o glasnem in radostnem slavljenju, verjetno precej glasnejšem, kot bi nekatere cerkve dovolile:

*»Pojdite, vriskajmo GOSPODU,
vzklikajmo skali našega odrešenja.«*

Očitno je, da tu ne gre za glasno petje, temveč za glasno vzklikanje.

*»Stopimo predenj s hvalo,
vzklikajmo mu s slavospevi.«*

Ponovimo prva dva koraka približevanja Bogu: zahvaljevanje in slavljenje. Samo tako lahko vstopimo v Božjo navzočnost.

Sveto pismo je zelo logično. Od nas ne zahteva le, da Boga hvalimo in slavimo, ampak nam pove tudi zakaj. Gotovo se spomnite treh nespremenljivih vzrokov za zahvaljevanje, ki jih navaja psalmist v 100. psalmu: »Gospod je dober, na veke traja njegova dobrot, od roda do roda njegova zvestoba.«

Psalm 95,3–5 pa nam ponuja še več vzrokov za slavljenje Boga:

*»Zakaj GOSPOD je velik Bog,
velik kralj nad vsemi bogovi.«*

Beseda *velik* je zapisana dvakrat in nas spominja, da s slavljenjem priznavamo Božjo veličino. To počnemo z glasnim, radostnim, navdušenim slavljenjem.

Potem ga vidimo kot mogočnega Stvarnika:

*»V njegovi roki so brezna zemlje,
vrhovi gora so njegovi.
Njegovo je morje, on ga je naredil,
pa tudi kopno, njegove roke so ga oblikovale.«*

K Njemu prihajamo z zahvaljevanjem in ga slavimo zaradi izjemne lepote njegovega stvarstva.

Toda to je šele začetek. Kot smo že videli, sta zahvaljevanje in slavljenje načina, kako se bližati Bogu. V 6. vrstici pa pridemo do čaščenja:

*»Pridite, padimo na kolena in se priklonimo,
pokleknimo pred GOSPODOM, ki nas je naredil.«*

Prešli smo od izražanja z besedami k naravnosti srca. Začeli smo z zahvaljevanjem in slavljenjem, a to ni bil naš cilj. Ko se kristjani ustavijo pri slavljenju in zahvaljevanju, zgrešijo cilj – čaščenje – ki ni izrekanje besed, temveč odnos.

Zakaj častimo? Sedma vrstica pravi:

»Zakaj on je naš Bog ...«

Čaščenje pripada samo Bogu. Je najvišja oblika priznavanja, da je on naš Bog.

*»... mi ljudstvo njegove paše,
čreda njegove roke.«*

Spodobi se, da Božje ljudstvo časti Boga. S čaščenjem priznavamo odnos med nami kot Božjim ljudstvom in Bogom kot našim Stvarnikom in Rešiteljem.

Vendar se sedma vrstica še nadaljuje in nam skupaj s prvim delom osme vrstice razkrije čudovito skrivnost:

»Ko bi danes poslušali njegov glas!«

Ne zakrknite svojih src ...«

Zakaj je to svarilo vključeno v odlomek o čaščenju? Ker šele med čaščenjem resnično slišimo Božji glas. Ko ga častimo, besede zamrejo. Po glasnem vzklikanju in slavljenju nastane posebna tišina, ko umirjeni spoštljivo stojimo pred Bogom.

Nekdo je nekoč dejal, da se karizmatiki bojijo tišine, in morda je to res. A tudi za tišino pride čas. Kdo ve, kako dolgo lahko traja? Smo pripravljene dati Bogu deset minut? Za večino cerkva bi bilo vztrajati deset minut v tišini popolnoma neprimerno. Toda le Bog lahko določi, kako dolgo naj bomo tiho pred njim. Samo če znamo vztrajati tako, ne glede na to, kako dolgo traja, smo pripravljene slišati njegov glas.

Z ženo si redno, skoraj vsak dan, vzameva čas, da slaviva in častiva Boga (Ruth vodi, ker jaz ne pojem preveč dobro). Mnogokrat, ko vzpostaviva odnos čaščenja in je najin duh tiho pred Bogom, nama spregovori. Velikokrat nama je v tem času že dal navodila, naju opominjal in spodbujal. In čeprav sem zelo previden glede preroških sporočil, sem ponavadi pripravljen verjeti, da nam res govori Bog, če se to zgodi med čaščenjem in ne zmoti harmonije.

Če pa nikdar ne razvijemo tega odnosa čaščenja, se lahko tudi zgodi, da nikoli ne damo Bogu priložnosti, da nam spregovori.

Poglejmo, kako se to zrcali v Psalmu 95: glasno, radostno, navdušeno slavljenje nas postopoma privede v Božjo navzočnost. Slavimo ga zaradi stvari, ki smo jih že navedli – in še drugih. Ko pa pridemo v njegovo navzočnost, se naš odziv nanj spremeni. To ni nič več izražanje zahvaljevanja in slavljenja z besedami, temveč odnos globokega spoštovanja in čaščenja v navzočnosti vseмогоčnega Boga, v katerem smo pripravljene slišati njegov glas.

Jezus je izrekel ključne besede o čaščenju v Evangeliju po Janezu 4,23, ko je pri Jakobovem vodnjaku nagovoril Samarijanko:

»Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče.«

Presenetljiva izjava, kajne? Vsemogočni Bog išče te, ki ga bodo častili. Toda častiti ga moramo v skladu z njegovimi pravili. V 24. vrstici pravi:

»Bog je duh, in kateri ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici.«

Glede na Sveto pismo je človek sestavljen iz treh delov – duha, duše in telesa. V slavljenju in zahvaljevanju je naša duša zelo dejavna. Toda v čaščenju pride naš duh v neposredno druženje z Božjim duhom. Tega naša duša ni zmožna.

Sveti Duh je ta, ki nam daje to neposredno združitev z Bogom. Tisti, ki smo doživeli izpolnitev s Svetim Duhom, vemo, da to spremeni naše čaščenje. Vstopili smo v novo razsežnost. Izpolnitev s Svetim Duhom nas ne naredi popolnih ali več vrednih od drugih, ampak v nas sprosti nekaj, zaradi česar lahko cenimo pravo čaščenje.

Boga moramo tudi častiti v resnici. Resnica pa zahteva iskrenost. Izredno pomembno je, da smo v čaščenju iskreni. To lahko ponazorimo s primerom iz Stare zaveze, iz 3. Mojzesove knjige, kjer so opisani predpisi glede duhovnikov in darovanja.

Bog naroča svojemu ljudstvu, kaj sme darovati na oltar kot žrtev in česa ne. V 3. Mojzesovi knjigi 2,1–2 Bog zahteva, da se kadilo, posebna vrsta dišeče drevesne smole, daruje ob vsaki daritvi:

»Kadar hoče kdo darovati GOSPODU jedilno daritev, naj bo njegov dar bela moka; zlije naj nanjo olja in da nanjo kadila. Prinese naj jo Aronovim sinovom, duhovnikom. Vzame naj je polno prgišče z oljem in vsem kadilom in duhovnik naj to sežge na oltarju kot spominsko daritev. To je ognjena daritev v prijeten vonj GOSPODU.«

Daritve so bile sestavljene iz več elementov, tudi moke in olja (to je simbol Svetega Duha). Samo del teh sestavin je bil zažgan, drugo je pripadlo duhovniku. (Naši darovi Bogu tudi danes služijo Božjim služabnikom.) Toda kadilo je moralo zgoreti v celoti. V Stari zavezi je bilo kadilo simbol čaščenja in je pripadalo samo Bogu. Kako

pomembno je, da čaščenja nikoli ne darujemo nobenemu človeku, samo Gospodu!

Kadilo je vrsta drevesne smole in ni lepega videza. Toda ko gori, oddaja čudovit vonj. In naše čaščenje je za Boga natanko to: čudovita dišava, ki se dviga k njemu.

Še ena snov je, ki se Bogu ne sme darovati. V 3. Mojzesovi knjigi 2,11 beremo:

»Nobene jedilne daritve, ki jo hočete darovati GOSPODU, ne pripravljajte s kvasom; kajti nič kvašene-ga ali medenega ne smete sežgati kot ognjeno daritev GOSPODU!«

V naravnem stanju je med sladek in okusen, zažgan pa postane črna, lepljiva umazanija. Gospod nam želi reči: »Ne darujte mi čaščenja, ki ne more prestatiti ognja. Darujte mi kadilo, ker bolj ko gori, slajše postaja. Ne darujte mi čaščenja, ki v stiskah in preizkušnjah postane črna, lepljiva umazanija.«

Premislite to in se vprašajte: »Ali dajem v svoje molitve med ali darujem dišeče kadilo? Ali govorim Bogu stvari, ki jih ne bom mogel izpolniti? Ali pa molim v duhu in resnici?«

Poglejmo še zadnjo, a zelo živo sliko čaščenja v 1. pismu Korinčanom 6,16–17. To so odkrite, direktne besede – Sveto pismo je pač odkrita in neposredna knjiga. Pavel pravi:

»Mar ne veste, da tisti, ki se družijo z vlačugo, postane z njo eno telo? Saj je rečeno: Dva bosta eno meso. Kdor pa se družijo z Gospodom, je z njim en duh.«

Tudi mi moramo biti enako odkriti in uvideti to naspotje. Prvi primer predstavlja spolno združitev, ki je nemoralna. Ob tem pa Pavel govori o človeku, ki je združen z Gospodom v duhu. Imamo torej dve vrsti združitve – telesno in duhovno. Čaščenje je duhovna združitev, edini način, da se naš duh lahko združi neposredno z Bogom. In iz tega združenja se začno rojevati nove stvari.

Ko torej razmišljate o čaščenju, ne pozabite, da se v njem vaš duh združi z Božjim Duhom. Ta duhovna združitev povzroči rodovitnost in, tako kot telesna, prinaša sadove.

Poglobite se v ta proces približevanja Bogu, ki nas pripelje do združitve z Njim: zahvaljevanje, slavljenje, čaščenje. Obilno, širokosrčno se mu zahvaljujte in ga slavite, a vedno se zavedajte, da je vrhunec odnosa z Njim čaščenje.

DODATEK: BOŽANSKA ZAMENJAVA

Celotno sporočilo evangelija se vrti okrog enega in edinstvenega zgodovinskega dogodka: Jezusove daritve – smrti na križu. Glede tega pravi pisec Pisma Hebrejcem:

»Z eno samo daritvijo je torej [Jezus] za vselej naredil popolne tiste, ki so posvečeni.«

Pismo Hebrejcem 10,14

Tukaj sta povezana dva močna izraza: »popolni« in »za vselej«. Skupaj opisujeta žrtev, ki pokriva vsako potrebo celotnega človeškega rodu. Poleg tega se njeni učinki širijo vseskozi čas in naprej v večnost. Na podlagi te žrtve apostol Pavel piše:

»Moj Bog, bogat, kakor je, bo po svojem bogastvu v veličastvu potešil vse vaše potrebe v Kristusu Jezusu.«

Pismo Filipljanom 4,19

Izraz »vse vaše potrebe« pokriva vsa področja vašega življenja: vaše telo, vašo dušo, vaš um, vaša čustva, pa tudi vaše gmotne in finančne potrebe. Nič ni tako veliko ali tako majhno, da bi bilo izključeno iz Božje preskrbe. Z enim samim svojim suverenim dejanjem je Bog odgovoril na vse potrebe in vse trpljenje človeštva.

Bog ni zagotovil več različnih rešitev za nadvse raznolike probleme človeštva. Raje nam ponuja eno vseobsegajočo rešitev, ki je Njegov odgovor na vsak problem. Sicer smo iz različnih okolij in vsak od nas je obremenjen s

svojimi posebnimi potrebami, toda da bi prejeli rešitev od Boga, moramo vsi oditi na isti kraj: k Jezusovemu križu.

Najpopolnejše poročilo o tem, kaj se je izpolnilo na križu, je dal prerok Izaija, okoli 700 let preden se je to dejansko zgodilo. V Izaiju 53,10 prerok opisuje »Gospodovega služabnika«, čigar življenje je bilo darovano Bogu kot daritev za greh. Pisci Nove zaveze se soglasno strinjajo, ko tega neimenovanega služabnika prepoznajo v Jezusu. Božji namen, ki se je izpolnil z njegovo žrtvijo, je povzet v Izaiju 53,6:

*»Mi vsi smo tavalili kakor ovce,
obrnili smo se vsak na svojo pot,
Gospod pa je naložil nanj krivdo nas vseh.«*

Tu je razkrit osnovni, univerzalni problem celotnega človeštva: vsak od nas se je obrnil na svojo pot. Obstajajo določeni grehi, ki jih mnogi od nas niso nikoli storili, denimo umor, prešuštvo, kraja in podobno. Toda ena stvar nam je vsem skupna: vsi smo se obrnili vsak na svojo pot. Ko smo tako storili, *smo obrnili hrbet Bogu*. Hebrejska beseda, ki povzema ves ta pomen, je *avon* in je tukaj prevedena kot »krivda«. Morda je najbližja beseda v sodobnem jeziku »upornišтво« – pa ne zoper človeka, ampak zoper Boga.

In vendar, nobena slovenska beseda, ne krivda ne upornišтво, ne izraža celotnega pomena besede *avon*. V svoji svetopisemski rabi *avon* ne opisuje samo krivde, ampak tudi *kazen* ali *zle posledice*, ki jih s sabo prinaša krivičnost.

V Prvi Mojzesovi knjigi 4,13 – potem ko je Bog izrekel sodbo nad Kajnom zaradi umora njegovega brata – je Kajn rekel: »Moja kazen je prevelika, da bi jo mogel nositi!«

Beseda, ki je tukaj prevedena kot »kazen«, je *avon*. Ne zajema samo Kajnove »krivde«, ampak tudi kazen, ki jo je krivda prinesla nanj.

V Tretji Mojzesovi knjigi 16,22 je Bog rekel tole o grešnem kozlu, ki so ga Izraelci spustili na Spravni dan: »Kozel naj odnese na sebi vse njihove krivde v nerodovito pokrajino.« V tej simboliki kozel ni nosil samo krivd Izraelcev, ampak tudi vse posledice njihovih krivd.

V Žalostinkah 4,6 in 22 prav tako lahko vidimo, da bi besedo *avon* s celotnim izrazom prevedli kot »kazen za krivdo«. Z drugimi besedami, *avon* v svojem polnem pomenu ne pomeni le »krivde«, ampak vključuje še *vse slabe posledice*, ki jih zaradi krivde prinese Božja sodba.

To se nanaša na Jezusovo žrtev na križu. Jezus ni naredil nobenega greha. V Izaiju 53,9 prerok pravi:

»Ni storil nobenega nasilja in ni bilo zvijače v njegovih ustih.«

Toda v 6. vrstici pravi:

»Gospod pa je naložil nanj krivdo nas vseh.«

Ne samo, da se je Jezus poistovetil z našo krivdo, pretrpel je tudi vse zle posledice te krivde. Podobno kakor grešni kozel, ki je bil njegova predpodoba, jih je odnesel, da se ne bi nikoli več vrnile na nas.

Tukaj je resnični pomen in namen križa. Na njem je prišlo do zamenjave, ki jo je določil Bog. Najprej je Jezus namesto nas pretrpel vse zle posledice, ki so po božanski pravičnosti nastale zaradi naše krivde. Zdaj pa nam Bog v zameno ponuja vse dobro, ki je posledica Jezusove brezgrešne poslušnosti.

Če naj povemo bolj na kratko: zlo, ki bi moralo zadeti nas, je prišlo na Jezusa, da bi v zameno moglo biti nam ponujeno dobro, ki je pripadalo Jezusu. Bog nam je to lahko ponudil, ne da bi s tem zmanjšal svojo večno pravičnost, saj je Jezus v našem imenu že pretrpel vso pravično kazen, ki bi zaradi naših krivd pripadla nam.

Vse to lahko sprejmemo samo po veri, saj v celoti izhaja iz nedoumljive Božje milosti. Nobene logične razlage z vzroki in posledicami ne moremo podati. Nihče od nas ni nikoli storil ničesar, za kar bi si zaslužil takšno ponudbo, in nihče od nas ne more nikoli storiti česa takega.

Sveto pismo razodeva veliko različnih vidikov zamenjave in veliko različnih področij, na katera se nanaša. Toda v vsakem primeru velja isto načelo: **zlo je prišlo na Jezusa, da bi nam mogla biti ponujena ustrezna dobrina.**

Prva dva vidika te zamenjave sta razodeta v Izaiji 53,4-5:

*»V resnici je nosil naše bolezni,
naložil si je naše bolečine,
mi pa smo ga imeli za zadetega,
udarjenega od Boga in ponižanega.*

*On pa je bil ranjen zaradi naših prestopkov,
strt zaradi naših krivd.
Kazen za naš mir je padla nanj,
po njegovih ranah smo bili ozdravljeni.«*

Tukaj se prepletata dve resnici. Ena se nanaša na duhovno raven in druga na telesno. Na duhovni ravni je Jezus prejel kazen za naše prestopke in krivde, da bi nam lahko bilo odpuščeno in bi imeli mir z Bogom (gl. Pismo Rimljanom 5,1). Na telesni ravni pa je Jezus nosil naše bolezni in bolečine, da bi mogli mi biti ozdravljeni po njegovih ranah.

Da se zamenjava nanaša tudi na naše telo, potrjujeta dva novozavezna odlomka. Matejev evangelij 8,16-17 se nanaša na Izaija 53,4 in pove, da je Jezus ...

»... ozdravil vse bolnike. Tako se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Izaiju: On je odvzel naše slabosti in odnesel naše bolezni.«

V Prvem Petrovem pismu 2,24 se apostol spet sklicuje na Izaija 53,5-6 in pravi o Jezusu:

»Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les, da bi mi grehom odmrli in živeli za pravičnost. Po njegovih ranah ste bili ozdravljeni.«

Dvojno zamenjavo, opisano v zgornjih vrsticah, lahko povzamemo takole:

Jezus je bil kaznovan,
da bi nam moglo biti odpuščeno.

Jezus je bil ranjen,
da bi mi mogli biti ozdravljeni.

Tretji vidik zamenjave nam razodeva Izaija 53,10. Sveto pismo tu navaja, da je Gospod napravil Jezusovo dušo za »daritev za greh«. To je treba razumeti v luči Mojzesovih navodil za različne oblike daritve za greh. Človek, ki je grešil, je moral prinesiti svoj žrtveni dar – ovco, kozo, bika ali kakšno drugo žival – duhovniku. Svoj greh je priznal nad daritvijo in duhovnik je greh, ki ga je človek priznal, simbolno prenesel s človeka na žival. Potem je žival ubil in ta je tako plačala kazen za greh, ki je bil prenesen nanjo.

Bog je v svoji vnaprejšnji vednosti vse to načrtoval tako, da je bilo predpodoba tistega, kar se je potem dopolnilo s končno, za vse zadostno Jezusovo žrtvijo. Na križu je bil greh vsega sveta prenesen na Jezusovo dušo. Rezultat je opisan v Izaiju 53,12:

»Svoje življenje je dal v smrt.«

S svojo žrtveno smrtjo je Jezus namesto nas zadostil za greh celotnega človeškega rodu.

V Drugem pismu Korinčanom 5,21 se apostol Pavel sklicuje na Izaija 53,10 in hkrati predstavi pozitivni vidik zamenjave:

»Njega [Jezusa], ki ni poznal greha, je [Bog] zavoljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.«

Pavel tukaj ne govori o neki pravičnosti, ki bi jo mi mogli doseči s svojimi lastnimi napori, ampak o pravičnosti samega Boga – o pravičnosti, ki ni nikoli poznala greha. Nihče od nas si je ne more nikoli zaslužiti. Tako daleč je nad našo lastno pravičnostjo, kakor so nebesa nad zemljo. Sprejeti jo je mogoče samo po veri.

Ta, tretji vidik zamenjave lahko povzamemo takole:

Jezus je nosil našo grešnost,
da bi mi mogli postati pravični z njegovo pravičnostjo.

Naslednji vidik zamenjave je logična izpeljava prejšnjega. Celotno Sveto pismo, tako v Stari kakor tudi v Novi zavezi, poudarja, da je končni rezultat greha smrt. V Ezekielu 18,4 Gospod naznani: *»Duša, ki greši, umre.«* V Jakobovem pismu 1,15 pa Jezusov apostol pravi: *»Storjeni greh ... porodi smrt.«*

Ko se je Jezus poistovetil z našim grehom, je zato moral tudi izkusiti smrt, ki je rezultat greha. V potrditev temu Pismo Hebrejcem 2,9 pravi, da ...

»... je bil Jezus ... postavljen malo nižje od angelov, ker je pretrpel smrt, da bi po Božji milosti okusil smrt za vsakogar.«

Smrt, ki ga je zadela, je bila neizogiben rezultat človeškega greha, katerega je vzel nase. Nosil je greh vseh ljudi in tako je umrl zaradi vseh ljudi.

Po drugi strani pa Jezus vsem, ki sprejmejo njegovo nadomestno žrtev, zdaj daje dar večnega življenja. Pismo Rimljanom 6,23 predstavi ti dve alternativni eno ob drugi:

»Plačilo [pravična nagrada] za greh je namreč smrt; Božji milostni [nezasluženi] dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.«

Torej je mogoče četrti vidik zamenjave povzeti takole:

Jezus je pretrpel našo smrt,
da bi mi mogli prejeti njegovo življenje.

Nadaljnji vidik zamenjave nam Sveto pismo predstavlja v Drugem pismu Korinčanom 8,9:

»Saj vendar poznate milost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu.«

Zamenjava je jasna: od revščine k bogastvu. Jezus je postal ubog, da bi mi mogli postati bogati.

Kdaj je Jezus postal ubog? Nekateri ga predstavljajo, kot da je bil ubog v svojem služenju in javnem delovanju na zemlji, a to ne drži. On sam ni nosil okrog veliko denarja, toda nikoli ni pogrešal nič od tega, kar je potreboval. Ko je razposlal svoje učence, tudi njim ni ničesar manjkalo (gl. Luka 22,35). Tako on kot tudi njegovi učenci še zdaleč niso bili revni, ampak so redno dajali revnim (gl. Janez 12,4-8; 13,29).

Res so bile Jezusove metode za pridobivanje denarja včasih nekonvencionalne, toda denar ima isto vrednost, če ga dvigneš iz banke ali vzameš iz ribjih ust (gl. Matej 17,27). Njegove metode, kako je poskrbel za hrano, so bile včasih nenavadne, toda človek, ki lahko poskrbi za nasiten obrok za pet tisoč mož ter njihove žene in otroke,

po normalnih standardih gotovo ne bi veljal za ubogega (gl. Matej 14,15-21).

Dejansko je bil Jezus v svojem zemeljskem služenju in javnem delovanju popoln zgled »obilja«, kot ga opredeljuje Sveto pismo. Vedno je imel vse, kar je potreboval, da bi izpolnil Božjo voljo v svojem življenju. Poleg tega je stalno dajal drugim in njegov vir preskrbe ni nikdar usahnil.

Kdaj je torej Jezus postal zaradi nas ubog? Odgovor je: *na križu*. V Peti Mojzesovi knjigi 28,48 je Mojzes povzel absolutno revščino s štirimi izrazi: lakota, žeja, golota in pomanjkanje vsega. Jezus je vse to v polnosti izkušal na križu.

Bil je *lačen*. Jedel ni skoraj 24 ur.

Bil je *žejen*. Eden od njegovih zadnjih vzdihov je bil: »*Žejen sem*« (Janez 19,28).

Bil je *gol*. Vojaki so slekli z njega vsa oblačila (Janez 19,23).

Bil je *v pomanjkanju vsega*. Ničesar več ni imel. Po njegovi smrti so ga pokopali v izposojenem oblačilu in v izposojen grob (Luka 23,50-53). Torej je Jezus zaradi nas natančno in v celoti pretrpel *absolutno revščino*.

V Drugem pismu Korinčanom 9,8 apostol Pavel bolj celovito predstavi pozitivno stran zamenjave:

»Bog pa vas more obilno obdariti z vsakršno milostjo, tako da boste v vsem vedno imeli vsega dovolj in boste imeli izobilje za vsako dobro delo.«

Pavel namenoma stalno poudarja, da je edina podlaga za to zamenjavo Božja *milost*. Nikoli je ni mogoče zaslužiti. Mogoče jo je samo sprejeti po veri.

Zelo pogosto bo naše »obilje« podobno Jezusovemu v času, ko je bil na zemlji. Ne bomo nosili velikih vsot denarja ali imeli velike glavnice na banki. Toda vsak dan bomo imeli dovolj za svoje potrebe in še nekaj več za potrebe drugih ljudi.

Pomemben razlog za to raven preskrbe kažejo Jezusove besede, navedene v Apostolskih delih 20,35:

»Večja sreča je dajati kakor prejemati.«

Božji namen je, da bi bili vsi njegovi otroci sposobni uživati večjo srečo oziroma blagoslov. Zatorej nam daje dovolj, da pokrijemo lastne potrebe in dajemo še drugim.

Ta, peti vidik zamenjave je mogoče povzeti takole:

Jezus je trpel naše uboštvo,
da bi mi mogli biti deležni njegovega obilja.

Zamenjava na križu pokriva tudi čustvene oblike trpljenja, ki so posledica človekove krivde. Tudi tukaj je Jezus pretrpel zlo, da bi mi mogli uživati dobro. Dve od najbolj krutih ran, ki nam jih prinaša človeška krivičnost, sta *sramota* in *zavrženost*. Obe sta zadeli Jezusa na križu.

Sramota ima različne jakosti, vse od trenutne zadrege pa do ponižujočega občutka nevrednosti, ki človeka zapre za pomenljive odnose tako z Bogom kakor tudi z ljudmi. Eden najbolj pogostih vzrokov je neka oblika spolne zlo-

rabe ali nasilja v otroštvu. To pogosto pusti rane, ki jih more ozdraviti samo Božja milost.

Ko pisec Pisma Hebrejcev govori o Jezusu na križu, pravi, da je »... pretrpel križ in preziral sramoto ...« (Hebrejcem 12,2).

Usmrtitev na križu je bila najbolj sramotna od vseh oblik smrti. Namenjena je bila najnižjemu razredu zločincev. Človeku, ki naj bi ga usmrtili, so odvzeli vsa njegova oblačila in so ga golega izpostavili pogledom mimoidočih, ki so se posmehovali in norčevali. To je bila skrajna sramota, ki jo je Jezus trpel, ko je visel na križu (Matej 27,35-44).

Namesto sramote, ki jo je nosil Jezus, hoče Bog pripeljati te, ki mu zaupajo, do tega, da bodo z njim delili njegovo večno slavo. Pismo Hebrejcem 2,10 pravi:

»On, za katerega je vse in po katerem je vse, je namreč veliko sinov pripeljal v slavo. Zato se je spodobilo, da je [Bog] tistega, ki je začetnik njihovega odrešenja [tj. Jezusa], izpopolnil s trpljenjem.«

Sramota, ki jo je Jezus pretrpel na križu, je za vse, ki zaupajo vanj, odprla pot, da so osvobojeni lastne sramote. Ne samo to – Bog potem z nami deli slavo, ki v vsej večnosti pripada le njemu!

Druga rana, ki pogosto povzroča še večje trpljenje kakor sramota, je *zavrženost*. Običajno prihaja iz kakšnega strtega odnosa. V njenih najzgodnejših oblikah jo povzročajo starši, ki zavračajo svoje otroke. Zavračanje je

lahko dejavno in se lahko izraža na krute in negativne načine, ali pa je preprosto neuspeh pri izkazovanju ljubezni in sprejemanja. Če noseča ženska goji negativna čustva do otroka v svojem trebuhu, se bo otrok verjetno rodil z občutkom zavrženosti – kar se lahko nadaljuje še v odrasli dobi in celo do groba.

Razdor zakonske zveze je še en pogost razlog za občutke zavrženosti. To živo opisujejo Gospodove besede v Izaiju 54,6:

*»Da, kakor ženo, ki je zapuščena in v duši žalostna,
te je Gospod poklical,
kakor ženo iz mladosti, ki je zavržena,
govori tvoj Bog.«*

Božja preskrba za ozdravljenje rane zavrženosti je predstavljena v Mateju 27,46 in 50, kjer je opisan vrhunec Jezusovega smrtnega boja:

»Okrog devete ure je Jezus zavpil z močnim glasom: 'Elí, Elí, lemá sabahtáni?' to je: 'Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?' ... Jezus je spet zakričal z močnim glasom in izročil duha.«

Prvič v zgodovini vesolja je Božji Sin klical k svojemu Očetu in ni dobil odgovora. Jezus se je tako popolnoma poistovetil s človeško krivdo, da je Bog zaradi svoje nepopustljive svetosti zavrnil svojega lastnega Sina. Tako je Jezus pretrpel zavrženost v njeni najstrašnejši obliki: zavrženost od očeta. Skoraj takoj po tistem je umrl, ne od ran križanja, ampak ker mu je zavrženost strla srce.

Zapis Evangelija po Mateju zatem nadaljuje (v. 51):

»In glej, zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal.«

Simbolno je to pomenilo, da se je za grešnega človeka odprl dostop do neposrednega druženja s svetim Bogom. Zavrženost Jezusa je nam odprla pot do tega, da nas Bog sprejema kot svoje otroke. To povzema Pismo Efežanom 1,5-6:

»Vnaprej nas je določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. ... [Bog] nas je pomilostil v svojem Ljubljencu.«

Jezusova zavrženost je prinesla našo sprejetost. Božjega zdravila za sramoto in zavrženost nikoli nismo potrebovali bolj obupno kakor danes. Ocenjujem, da vsaj četrtnina odraslih v današnjem svetu trpi zaradi ran sramote ali zavrženosti. Brezmejno me veseli, ko lahko tem ljudem pokažem ozdravljenje, ki prihaja od Jezusovega križa.

Oba čustvena vidika zamenjave na križu, ki smo ju preučevali zgoraj, je mogoče povzeti takole:

Jezus je nosil našo sramoto,
da bi mi mogli biti deležni njegove slave.

Jezus je trpel našo zavrženost,
da bi nas Oče mogel sprejeti kot Božje otroke.

Vidiki zamenjave, ki smo jih spoznavali do zdaj, pokrivajo nekaj najbolj osnovnih in nujnih potreb človeštva, vendar nikakor niso izčrpní. Resnično, ne obstaja potreba, ki bi izhajala iz človekovega uporništva, pa je ne

bi zajelo to načelo zamenjave: zlo je prišlo na Jezusa, da bi nam moglo biti ponujeno dobro. Ko smo se enkrat naučili uporabljati to načelo v svojem življenju, njegova uporaba sprosti Božjo preskrbo za vsako potrebo.

Poglejmo še en vidik zamenjave, pri katerem doseže to načelo vrhunec. Pavel ga opisuje v Pismu Galačanom 3,13-14:

»Kristus pa nas je odkupil od prekletstva postave tako, da je za nas postal prekletstvo. Pisano je namreč: 'Preklet je vsak, kdor visi na lesu.' To se je zgodilo zato, da bi Abrahamov blagoslov prešel v Kristusu Jezusu k poganom in da bi mi po veri prejeli obljubo Duha.«

Pavel povezuje Jezusa na križu z udejanjenjem Mojze-ovega zakona, zapisanega v Peti Mojzesovi knjigi 21,23. Po njem pride človek pod prekletstvo Boga, če je usmrčen z obešenjem na »drevo« (lesene vislice). Potem pokaže na nasprotje, ki prihaja iz tega: blagoslov.

Ni treba biti teolog, da bi razumeli ta vidik zamenjave:

Jezus je postal prekletstvo,
da bi mi mogli vstopiti v blagoslov.

Prekletstvo, ki je prišlo na Jezusa, je opredeljeno kot »prekletstvo postave«. V Peti Mojzesovi knjigi 28 poda Mojzes izčrpen seznam blagoslovov, ki so posledica poslušnosti postavi, in prekletstev, ki so posledica kršitev postave. Prekletstva, navedena od 15. do 68. vrstice, lahko povzamemo takole:

- Ponižanje
- Nerodovitnost
- Duševna in telesna bolezen
- Razpad družine
- Revščina
- Poraz
- Zatiranje
- Neuspeh
- Božja nenaklonjenost

Ali se katere od teh besed nanašajo na področja v vašem življenju? Ali obstajajo stvari, ki kakor temna senca zakrivajo sonce Božjega blagoslova, po katerem hrepenite? Če je tako, je mogoče korenina vaših težav prekletstvo, ki ga morate biti osvobojeni.

Da bi ocenili vso grozo prekletstva, ki je prišlo na Jezusa, si ga poskušajte predstavljati, kako visi na križu: Jezusa so zavrgli njegovi lastni sonarodnjaki, eden od njegovih učencev ga je izdal, drugi pa so ga zapustili (čeprav so se nekateri potem vrnil in spremljali njegov smrtni boj). Gol je visel med nebom in zemljo. Njegovo telo je strla bolečina preštevilnih ran. Njegovo dušo je težila krivda vsega človeštva. Zemlja ga je zavrгла in nebesa niso odgovarjala na njegov klic. Ko je sonce odtegnilo svojo luč in ga je zagrnila tema, je njegova kri odtekala na prašna kamnita tla. In vendar, iz teme, tik preden je izdihnil, je izustil še poslednji, zmagoviti klic:

»Dopolnjeno je!«

V grškem besedilu je stavek »dopolnjeno je« ena sama beseda. To je dovršna oblika glagola, ki pomeni »narediti nekaj izpolnjeno, dopolnjeno, popolno«. To bi lahko prevedli takole: »Povsem je dokončano, popolnoma je izpolnjeno«.

Jezus je prevzel nase vsako zlo posledico, ki jo je bilo uporništvo prineslo na človeštvo. Izčrpal je vsa prekletstva, ki so bila posledica prelamljanja Božje postave. Vse to je storil z namenom, da bi mi mogli zaradi njegove poslušnosti prejeti vsak in vsakršen blagoslov. Takšna žrtev ima ogromen obseg, hkrati pa je čudovita v svoji preprostosti.

Ste bili zmožni z vero sprejeti ta dar Jezusove žrtve in vsega, kar je pridobil za vas? Ste zdaj pripravljeni vstopiti v celotno preskrbo, ki jo ima Bog za vas?

Obstaja ovira, s katero moramo vsi obračunati: neodpuščeni greh. Ali že imate jasno gotovost, da so bili vaši grehi odpuščeni zaradi Jezusove žrtve? Če je nimate, morate začeti tukaj. Zadošča, da Bogu izrečete preprosto molitev:

»Bog, priznavam ti, da sem grešnik. V mojem življenju je neodpuščen greh. Ampak verjamem, da je bil Jezus kaznovan, da bi meni lahko bilo odpuščeno. Zato te zdaj prosim: Odpusti vse moje grehe!«

Božja Beseda nam obljublja:

»Če svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen.«

1. Janezovo pismo 1,9

Primate Boga za besedo! Prav v tem trenutku verujte, da vam je resnično odpustil vse vaše grehe!

Potreben je en vaš preprost odziv, ki je najčistejši izraz resnične vere. Gre za to, da rečete: »Hvala!«

Storite to zdaj! Recite:

»Hvala ti! Hvala ti, Gospod Jezus, ker si bil kaznovan, da bi meni bilo odpuščeno. Ne razumem v celoti, toda verujem in sem hvaležen!«

Ko je ovira greha odpravljena, je za vas odprta pot, da vstopite še v vse druge darove, ki jih je Bog priskrbel preko križa. Tako kot odpuščanje grehov je treba vsako drugo Njegovo preskrbo sprejeti s preprosto vero v Božjo besedo.

Vsak od nas ima posebne potrebe in vsak od nas mora priti k Bogu osebno, da sprejme njegovo preskrbo. Tukaj je nekaj primerov molitev, ki jih lahko uporabite, da se oprimate tudi drugih Božjih darov:

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si bil ranjen, da bi jaz mogel biti ozdravljen!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si prevzel mojo grešnost, da bi jaz mogel postati pravičen s tvojo pravičnostjo!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si pretrpel mojo smrt, da bi jaz mogel sprejeti tvoje življenje!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si trpel mojo revščino, da bi jaz mogel biti deležen tvojega obilja!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si nosil mojo sramoto, da bi jaz mogel biti deležen tvoje slave!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si trpel mojo zavrženost, da bi jaz mogel biti sprejet od Očeta!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si postal prekletstvo, da bi jaz mogel vstopiti v Božji blagoslov!

Vsaka preskrba, za katero ste molili, je postopna. Vaša prva molitev je sprostila moč Boga v vaše življenje. Vendar je to le začetni korak. Da osvojite celoten Božji dar, ki ga iščete, potrebujete naslednje tri stvari:

1. Te resnice boste morali sami raziskati v Božji besedi.
2. Vedno znova boste morali utrjevati tisti konkretni vidik zamenjave, ki je odgovor na vašo potrebo.
3. Vztrajno boste morali utrjevati svojo vero, tako da se boste Bogu zahvaljevali za vse, kar je priskrbel.

Čim bolj se zahvaljujete Bogu, tem bolj boste verjeli v to, kaj je storil za vas. In čim bolj verujete, tem bolj se mu boste hoteli zahvaljevati.

To dvoje – vera in zahvaljevanje, zahvaljevanje in verovanje – deluje kot hoja po spiralnih stopnicah, ki vas peljejo vse višje v polnost Božje preskrbe.

Povzetek

Obstaja eden sam in samo en temelj, ki v celoti zadošča za vsak dar Božjega usmiljenja – to je zamenjava, ki se je zgodila na križu:

- Jezus je bil kaznovan, da bi nam moglo biti odpuščeno.
- Jezus je bil ranjen, da bi mi lahko bili ozdravljeni.
- Jezus je nosil našo grešnost, da bi mi mogli postati pravični z njegovo pravičnostjo.
- Jezus je pretrpel našo smrt, da bi mi lahko prejeli njegovo življenje.
- Jezus je trpel našo revščino, da bi mi lahko postali deležni njegovega obilja.
- Jezus je nosil našo sramoto, da bi mi mogli biti deležni njegove slave.
- Jezus je trpel našo zavrženost, da bi mi lahko bili sprejeti od Očeta.
- Jezus je postal prekletstvo, da bi mi mogli vstopiti v blagoslov.

Navedeni seznam ni popoln, lahko bi dodali še druge vidike zamenjave. A vse to so različni darovi, ki jih je Bog zagotovil po Jezusovi žrtvi. Sveto pismo jih povzema v eni vseobsegajoči besedi: *odrešenje*.

Vendar kristjani pogosto omejujejo odrešenje na izkušnjo, da so njihovi grehi odpuščeni in da so pri svojem spreobrnjenju na novo rojeni v svojem duhu. To čudovit in največji dar, vendar je le prvi del celotnega odrešenja, ki nam ga razodeva Nova zaveza.

O AVTORJU

Derek Prince (1915–2003) se je rodil v Indiji v britanski družini. Na dveh znamenitih britanskih izobraževalnih ustanovah – Eton College in King's College, Cambridge – je končal študij grščine in latinščine. Nato je postal profesor antične in moderne filozofije na King's Collegeu. Študiral je še hebrejski in aramejski jezik ter nekaj modernih jezikov, in sicer na univerzi v Cambridgeu in na Hebrejski univerzi v Jeruzalemu. Kot študent je bil filozof in imel se je za agnostika.

V prvih letih druge svetovne vojne je služil v britanski vojski kot pomočnik v bolnišnici. Takrat je začel brati Sveto pismo kot filozofsko knjigo. Kmalu zatem se je spreobrnil ob srečanju z Jezusom Kristusom in bil nekaj dni zatem krščen v Svetem Duhu. To srečanje ga je pripeljalo do dveh ugotovitev: prvič, da je Jezus Kristus živ, in drugič, da je Sveto pismo resnična, pomembna in sodobna knjiga. Ti dve dejstvi sta trajno spremenili ves potek njegovega življenja, saj ga je potem posvetil študiju in poučevanju Svetega pisma kot Božje besede.

Po drugi svetovni vojni je ostal v Jeruzalemu, kjer je bil prej v britanski vojski. Ko se je leta 1945 tam poročil z Lydio Christensen, je postal oče osmim posvojenim deklicam v Lydiinem otroškem domu, ki ga je bila ustanovila tam. Skupaj so bili priča ponovnemu rojstvu države Izrael leta 1948. Kasneje, leta 1950, ko je Derek delal kot ravnatelj šole za učitelje v Keniji, sta z Lydio posvojila svojega devetega otroka, afriško deklico.

Leta 1963 sta zakonca Prince z družino imigrirala v ZDA in postala sta pastorja skupnosti v Seattlu. Deset let kasneje je Derek postal soustanovitelj Molitvenih zastopnikov za Ameriko. Njegova knjiga *Molitev in post, ki spreminjata zgodovino* je prebudila kristjane po svetu k njihovi odgovornosti, da molijo za vlade svojih narodov. Mnogi menijo, da so prevodi te knjige pomembno pripomogli k padcu komunističnih režimov v Vzhodni Evropi.

Lydia Prince je umrla leta 1975 in Derek se je drugič poročil oktobra 1978 z Ruth Baker, ki je bila mati samohranilka treh posvojenih otrok. Svojo drugo ženo je tako kot prvo srečal, ko je služil Bogu v Jeruzalemu. Ruth je umrla leta 1998 v Jeruzalemu, kjer sta živela od 1981.

Vse do nekaj let pred svojo smrtjo je Derek Prince vztrajal v službi, v katero ga je poklical Bog. Potoval je po svetu in služil ljudem s poučevanjem razodete resnice Božje besede in z molitvijo za bolne in prizadete, večkrat pa je predaval tudi o preroškem pogledu na svetovna dogajanja v luči Svetega pisma.

Mednarodno je priznan kot eden vodilnih svetopisemskih učiteljev tega časa. Je avtor več kot petdeset knjig, več kot šeststo avdio- in sto videopoučevanj. Mnogo jih je prevedenih, skupno v več kot sto jezikov. Njegov radijski program, ki ga je začel leta 1979 pod naslovom *Ključni za uspešno življenje*, je bil preveden v več kot deset svetovnih jezikov in se še vedno dotika življenj ljudi.

Derekov glavni dar razlaganja Svetega pisma in preprostega, a natančnega poučevanja je pomagal graditi temelje vere milijonov ljudi na vseh kontinentih. Bog mu je odpiral vrata do kristjanov iz mnogih različnih rasnih

in verskih okolij. Njegovim poučevanjem zaupajo kristjani iz protestantskih, rimskokatoliških in pravoslavnih skupnosti – ocenjujejo, da so dosegla že več kot polovico zemeljske oble. Po Derekovi smrti njihovo širjenje nadaljuje organizacija Derek Prince Ministries.

Druge knjige Dereka Princea v slovenščini

Avtoriteta in moč Božje Besede

Tako Sveto pismo kot Jezus Kristus sta Božja Beseda. Sveto pismo je pisana Božja Beseda, navdihnjena po Svetem Duhu. Jezus je osebna Beseda Boga. Naš odnos do pisane Besede določa, kakšen je naš odnos do Boga. Samo avtor lahko jamči za avtoriteto svojega pisanja. Zato je Sveti Duh edini, ki nam odkriva pravilno razumevanje in moč pisane Besede, ki jo je navdihnil.

Blagoslov ali prekletstvo – sami lahko izberete!

Obstajajo duhovne ovire, ki nam lahko na določenih področjih preprečujejo, da bi zaživali v polnosti, ki jo ima Bog za nas. Avtor te knjige nam na temelju Svetega pisma in več kot petdesetih let izkušenj kaže praktično pot ven iz bolezni, zasvojenosti, depresij, neuspehov, pomanjkanja ... v obljubljeni deželo plodnega, zmagovalnega in izpolnjenega življenja. Navaja tudi veliko spodbudnih pričevanj ljudi, ki so na pravi način odprli vrata Bogu in izkusili njegovo dobroto in nadnaravno posredovanje.

Božje zdravilo za zavrženost

Zavrženost od drugih ljudi je v takšni ali drugačni obliki izkusil skoraj vsak, na primer od staršev, sošolcev, učiteljev, zakonskega partnerja, prijateljev, nadrejenih. V mnogih prizadetih je povzročila tudi globoke duhovne rane, ki jim preprečujejo polno življenje, pa če se tega zavedajo ali ne. Zelo pogosto je prav to korenina problemov, kot so zloraba droge, alkoholnih pijač in hrane, ohromljenost v odnosih z ljudmi in depresija. Ta knjižica prinaša dobro novico o zanesljivi Božji poti do popolnega notranjega ozdravljenja!

Možje in očetje

Kakšen je uspešen mož in oče po Božjih merilih, ter kako je lahko največji blagoslov tistim, ki so mu najbližji: svoji ženi in otrokom – o tem govori ta praktična knjiga Dereka Princea, očeta dvanajstih posvojenih otrok. Podrobno predstavlja svetopisemsko modrost za osebno in družinsko življenje ter usmerja može in očete v čudovit Stvarnikov načrt za njihovo tako zelo odgovorno vlogo na zemlji. Pojasnjuje tudi temeljne principe duhovnega očetovstva in nam hkrati posreduje Jezusovo sporočilo o Bogu, našem nebeškem Očetu.

Molitev in post, ki spreminjata zgodovino

Knjiga o dveh močnih duhovnih orodjih, s katerimi kristjani lahko vplivajo na usodo mest in narodov za napredek Božjega kraljestva in izpolnitev Božje volje. Kaj pravi o molitvi in postu Sveto pismo in kaj Bog pričakuje od nas glede tega?

Zakonska zaveza

V tej knjigi Derek Prince na temelju Svetega pisma razkriva skrivnosti zakonske zveze in vam kaže načrte in cilje Boga za zakon. Ne dovolite si, da bi bili razdeljeni. Odkrijte moč zaveze. Spoznali boste prvotni namen Boga za zakonsko zvezo. Močnejše se boste povezali z Bogom in spletli 'trojno vrvico', ki se ne pretrga. Izboljšali boste kakovost vseh svojih odnosov. Knjiga obravnava tudi pripravo na dober zakon in iskanje pravega sozakonca.

Zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje

Molitev nikakor ni samo naslavljanje prošenj na Boga, a zaradi pomanjkljivega razumevanja se veliko ljudi omeji samo na ta vidik. Celovita molitev, ki je všeč Bogu, pa ni samo en glasbeni inštrument, ampak ves orkester. Ta knjiga na podlagi jasnih napotkov Svetega pisma obravnava tri zelo pomembne, a premalo uporabljene molitvene inštrumente: zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje Boga. Pojasnjuje, da je Bog določil pogoje oziroma protokol, po katerem se mu lahko približamo. Pokaže nam, da ti pogoji niso samo teorija, ampak so načela, s katerimi bomo, če jih bomo redno uporabljali, zelo izboljšali svoj odnos z Bogom, se mu bolj približali in spoznali Njegovo dobroto.

Podrobnejša predstavitev v slovenščino prevedenih avtorjevih knjig ter njegovi članki in govori v elektronski obliki so objavljeni na spletni strani www.derekprince.si.

Derek Prince

ZAHVALJEVANJE, SLAVLJENJE IN ČAŠČENJE

Naslov izvirnika: Thanksgiving, Praise and Worship

Prevod:

Irena Jerman-Polenšek

Revizija prevoda:

Ajda Turk, Boštjan Cerk

Jezikovni pregled:

Neda Milos

Oblikovanje ovitka:

Klemen Kunaver, Studio Kunaver

Cena: 7,50 €

Cena elektronske izdaje: brezplačno

Informacije in naročila:

Karis, p. p. 6, 1351 Brezovica

Tel./faks: (01) 3631 048

E-pošta: ekaris@siol.net, info@ekaris.net

www.ekaris.net, www.derekprince.si

Založba Karis je dejavnost podjetja Ekaris, d.o.o., Preserje.